

Čtyřlístek a Mistrovství světa vynálezců

ukázka

Slunce znovu potkali nad Indickým oceánem, to už měli za sebou dvě mezipřistání na doplnění paliva a všichni si stačili trochu zvyknout na Myšpulínův styl letu. Poslední zastávku udělali v Singapuru, a přestože si Myšpulín stěžoval, že to zničí jeho rekord, Fifinka trvala na tom, že když už jsou tady, musejí se projít po městě a nakoupit nějaké suvenýry, protože k čemu to je, létat po světě a nikam se ani nepodívat.

A tak zatímco se Myšpulín dohadoval s letištními techniky, vyřizoval všechno papírování ohledně přistání a dohlížel na tankování, Fifinka vyrazila na místní tržiště nakoupit vánoční dárky pro nejbližší příbuzenstvo. Pind'a jí byl v patách, přikyvoval na její dotazy, zda se onen kobereček nebo soška se sloní hlavou bude té které tetě líbit, a zanedlouho byl ověšený balíčky přesně jako vánoční stromeček. Bobík zaparkoval u stánku se smaženou rýží a znovu ho viděli zase až při odletu.

„Musím zapracovat na své knize ‚Kulinářské speciality celého světa‘,“ vysvětloval, když nakládal náruč balíčků s pronikavě vonícími vzorky jídel.

„Ty píšeš knihu?“ divil se Pind'a.

„No jasně. Vždyť mám celou krabici poznámek.“

„A jak ti to jde?“ ptala se Fifinka.

„Takové dílo vyžaduje náročné studium. Ale já jsem autor se smyslem pro zodpovědnost.“

I v tomto brzkém ránu už se stačilo udělat pořádné horko, rozhodně pro člověka přivyklého českému prosinci, a tak všichni odložili své svetry a mikiny a vybrali si něco z tašky, již měla Fifinka prozíravě připravenou po ruce. Taška skrývala sandály, strakatá trička, bermudy, Bobíkův slamák, kšiltovku pro Pind'u, zásobu opalovacího krému, a tak dále. Jen Myšpulín se odmítl vzdát své uniformy pilota, nechal si ji ušít na míru a byl na ni patřičně hrdý.

„Dámy a pánové,“ oznámil, „v Třeskoprskách právě nastává půlnoc, podle západního australského času máme sedm hodin ráno, a jak jsem slíbil, blížíme se k cíli.“

Moře pod nimi se lesklo v ranním slunci jako modrošedé zvlněné zrcadlo a na obzoru před sebou viděli nazelenalý pruh vzdálené pevniny. Brzy se také objevily první ostrovy.

„Tak tohle je Souostroví makrel?“ rozhlížel se Pind'a.

„Zní to nadějně,“ pochvaloval si Bobík, „určitě se tu bude dobře rybařit.“

„Ale který z těch ostrovů to je?“ ptala se Fifinka, „vypadají všechny stejně.“

„Ostrov Kobo,“ odpověděl Myšpulín, „je přímo před námi. Na pozvánce byly souřadnice a můj skvělý navigační systém nás tam dovede s naprostou přesností.“

Letoun pomalu klesal a ukazovalo se, že ostrovy nejsou zas tak malé, jak vypadaly z výšky. Myšpulín si vybral dvojici ostrovů, jeden protáhlý jako banán a druhý kulatý, mnohem menší, vystupoval z vody nedaleko od něj.

„Nějak tu nevidím žádné letiště,“ poznamenal opatrně Pind'a.

„Na co letiště?“ podivil se Myšpulín a zatáhl za páku. Ze spodku letadla se místo podvozku vysunuly a nafoukly dva velké plováky a z jejich stroje se rázem stal hydroplán.

„Už vím. Bude to Plaváček,“ rozhodl Bobík.

„To se mi líbí,“ souhlasila Fifinka.

Dosedli měkce na hladinu a chvíli klouzali podél pobřeží většího ostrova. Kolem ubíhala písčité pláž, opuštěná, minuli jen pár surfařů, kteří na ně nadšeně mávali. Nakonec se přiblížili k dřevěnému molu, které tu vybíhalo do moře a u nějž kotvila jediná loď. Tam Myšpulín zastavil, vyjel na břeh, vypustil plováky a nechal letadlo klesnout do písku. Motory zklamaně zavřely a zastavily se.

„Jsme na místě. Děkujeme že jste si vybrali naše aerolinky a těšíme se na shledanou.“

Venku je přivítala slaná vůně moře a ostrý svit slunce, vzduch páčil jako z pece a tento pocit ještě umocňovala narudlá barva okolního písku. Moře bylo tyrkysově modré a za světlým pruhem pláže se zvedal hnědozelený porost trnových keřů občas vylepšený větším stromem nebo palmou a ještě výše obloha tak modrá, až se vám chtělo zaklonit hlavu a jenom se dívat.

Dál za molem se pláž roztahovala do šířky a její hladký červenožlutý

povrch narušovala asi desítka slunečníků ze suchých palmových listů, rozmístěných po celém břehu zátoky; na pobřeží, tam, kde končil písek, stálo několik dřevěných chatek. Jedinou větší budovou byla bíle omítnutá stavba, jež se zakusovala do porostu blahovičnicků jako kostka cukru do kakaa. Měla otevřené průčelí, širokou terasu s lehátko po jedné straně, zastíněnou plátěnou stříškou, v patře balkon s další terasou, okna krytá bílými žebrovanými okenicemi a tašky na střeše vybělené sluncem. Směrem od čelního vchodu přicházela tichá hudba a právě odtud chvátal kulatý mužík v bílém oděvu, který by mohl být večerním smokinkem, kdyby neměl krátké rukávy a nohavice po kolena.

Mužík měl hlavu připomínající vajíčko, s řídkými vlasy sčesanými natěsno přes hlavu, červenou kravatu a široký úsměv. Pospíchal po chodníku tvořeném dlaždicemi zapuštěnými v písku vstříc novým návštěvníkům.

„Srdečně vás vítám v hotelu Cleome! Mé jméno je Tom Nigeli, ředitel a po dobu vašeho pobytu váš hostitel, když dovolíte. Zajisté mám tu čest se slavným profesorem Myšpulínem a jeho přáteli.“

„To máte,“ chopila se slova Fifinka. „Vy už nás očekáváte?“

„Zajisté, všichni účastníci mistrovství mají zajištěné ubytování s plným komfortem. Náš ostrov je malý, ale turistický ruch tu vzkvétá, jak můžete vidět.“

Zálibně se rozhlédl opuštěnou pláží.

„Opravdu?“ nadhodil opatrně Pind'a.

„No, vlastně, většina hostů ještě nedorazila, ale na večerní zahájení bude jistě plno. Jsme takřka zcela zaplnění, ale pár volných míst se ještě najde, takže si můžete vybrat, zda dáváte přednost pokojům, plně vybaveným, s klimatizací, teplou vodou, barem, anebo snad raději chatku na pobřeží, romantickou, obklopenou čistotou přírody...“

„Pokoj,“ pronesla Fifinka důrazně, o chloupek dřív, než Bobík a Pind'a stačili unisono zvolat: „Chatku!“

Pohlédli na sebe.

„Pokoje mají donáškovou službu a...“ začal ředitel.

„Pokoj,“ shodli se Bobík s Pind'ou a vyrazili napřed.

Hlavní vchod vedl do restaurace v pobřežním stylu – spousta květin,

stolky z bambusu, ratanová křesílka, na oknech palmové rohože vytvářely přítmí, příjemné proti jasnému slunci venku.

Zdalo se, že hotel se skutečně teprve probouzí, barmanka v rákosové sukýnce právě stavěla židle na svá místa a stolky byly prázdné, až na jeden, kde starší pán v plátěném klobouku a nevidaně strakaté košili pořádal k snídani vejce na špeku.

„Profesor Swanson!“ zvolal Myšpulín, když jedlíka poznal.

„Pane kolego!“ rozzářil se profesor a nadšeně zamával vidličkou. „Tak vy jste tu taky.“

„Právě jsme přiletěli.“

Profesor Swanson byl asi šedesátiletý pomenší pán s ocelově šedými vlasy, dlouhou bradkou a brejličkami, působil dobromyslně a velmi učeně, dokázali byste si ho představit za katedrou kterékoliv slavné univerzity světa, nebýt tedy té strakaté havajské košile.

„Musíte pak se mnou zajít na mléčný koktejl,“ volal, „dělají je tu vynikající. A to nemluvím o zmrzlině. Co tu jsem, přibral jsem dvě kila.“

„Rozhodně, jen co vybalíme.“

„Nemusíte spěchat, půjdu si ještě zaběhat po pláži. Vřele doporučuji!“

Myšpulín se rychle rozloučil a spěchal za ostatními, které zatím ředitel Nigeli vedl k východu do atria.

„Podívej na tu zahradu!“ volala Fifinka nadšeně, „vidíš ty cykasy? A těch eukalyptů. To je nádhera! Jak asi udělali ten chodníček... A támhle jsou dokonce orchideje a denivky, rozhodně mi pak musíte dát semena. A v bazénu plavou kvítky mimózy...“

Bobíka mnohem více zaujal samotný bazén, nádherně modrý, obklopený lehátky a dlaždicemi z leštěných oblázků.

Atrium bylo rozlehlé a připomínalo botanickou zahradu, kam jste obrátili oči, všude něco kvetlo a vyšší stromy poskytovaly příjemný stín. Fifinku neopouštělo pěstitelské nadšení, Nigeli jí musel slíbit, že ji seznámí s jejich zahradnicí, která jí podá výklad o všech těch rostlinách a jejich pěstění.

Konečně se dostali do pokojů v prvním patře, měli velké apartmá se dvěma ložnicemi a výhledem do lesa.

„Upřímně doufám, že budete spokojeni,“ říkal ředitel. „Hned někoho pošlu pro vaše zavazadla.“

„Někdo vám musí otevřít letadlo,“ odvětil Myšpulín a vzápětí zjistil, že Fifinka zmizela v koupelně, Bobík se pohroužil do zkoumání ledničky a Pind'a testuje měkkost postele. „No dobře, udělám to já,“ dodal a narovnal si pilotní čepici. „Koneckonců, jsem přece kapitán.“

Zatímco doprovázel ředitele zpátky k letadlu, nadhodil: „Je to od vás pozorné, že se takhle osobně staráte o hosty.“

„Ó, dělám co mohu. Navíc ve vašem případě sám Larry T. Brown vyjádřil přání, aby vám nechybělo žádné pohodlí.“

„Ten milionář?“ podivil se Myšpulín, „co ten s tím má společného?“

„Je hlavním sponzorem letošního ročníku Mistrovství světa vynálezců. Kromě toho mu patří ostrov Mubu, to je ten sousední ostrov. Koupil ho asi před pěti lety a celé oblasti to prospělo. Přivedl s sebou inženýry a stavitele, začalo se o nás víc mluvit, přibýlo turistů... Náš hotel byl dříve jen malým letoviskem, dnes máme zákazníky z celého světa.“

„A on tady žije?“

„Moc ho nevidáme, ale má prý na Mubu své sídlo. Je to skvělé místo, dokonale odloučené, když toužíte po soukromí. Doufáme, že se objeví na dnešním zahájení.“

Tom Nigeli povolal dva stevardy v bílých tričkách s logem hotelu, které tvořil obrázek nějakých květů a silueta klokana, ti se chopili zavazadel a zamířili s nimi k pokojům. Ředitel se s přáním příjemného pobytu rozloučil a odkvačil k dalším povinnostem.

Myšpulín nahlédl do baru, ale profesor Swanson již zřejmě vyrazil na svůj běh po pláži. Dělal se čím dál větší horko, ale blízkost moře dodávala vzduchu příjemnou svěžest, i tak se ale Myšpulín ve své uniformě začínal potit. Stáhl se do stínu boční terasy a rozhlédl se po okolí.

Ostrov ožíval. Myšpulín viděl nějaké dva turisty na veslici, vyjížděli možná na ryby, anebo se jen tak projet, po palubě zakotvené lodi se pohyboval námořník svlečený do půl těla, ruce celé od maziva a vrtal se v čemsi francouzským klíčem. Ve stromech skřehotali papoušci a vrzaly cikády.

„Vida, vida,“ ozval se náhle kousek od něj povědomý hlas. „Jestlipak to není můj oblíbený čmuchal?“

K úlisnému hlasu pařil poněkud zarudlý obličej s blond vlasy, kterým co chybělo na hustotě nahrazovala preciznost sestříhu; muž měl na sobě

župan z lesklého zeleného hedvábí s motivem čínských draků a oči mu kryly protáhlé zrcadlovky, přestože se skrýval ve stínu širokého slunečníku, díky němuž ho Myšpulín v první chvíli neviděl.

„Profesor Mrkonos,“ pravil chladně, „slyšel jsem, že se tu objevíte.“

„Mně zas tvrdili, že se chystáte zavodit. Práce šoféra má pro vás zřejmě větší perspektivu, jak vidím.“

Myšpulín se snažil nedat znát vztek.

„To je letecká uniforma,“ odsekl. „Chápu, že to nemůžete znát, prý jste se třikrát marně pokoušel získat pilotní licenci.“

„To víte, pilot, šofér... pracuje jich pro mě tolik, že je ani nerozlišuji.“

„Což se hodí, že, když třeba potřebujete prechat před policií...“

„Spíše před otravnými detektivy bez důkazů. Měl byste poděkovat mému právníkovi, že jsem vás tenkrát nezažaloval. Tvrdil, že podobná publicita by poškodila mé dobré jméno.“

„No vidíte, taková zbytečná práce.“

Profesor Mrkonos se dlouze napil mojita z orosené sklenice a blaženě se zaklonil v lehátku.

„Nu, ať už vyšetřujete cokoliv, přeji vám, aby to vyšlo, když už musíte pátrat v takových bizarních převlecích.“

„Dnes tu nejsem jako detektiv,“ odvětil Myšpulín chladně. „Skoro bych řekl bohužel, když vidím vás.“

„Jistěže nejste,“ ušklíbl se Mrkonos a položil si prst přes ústa. „Já mlčím jako hrob.“

Myšpulín, se zcela zkaženou náladou, zamířil raději zpátky k pokojům.

Kapitola 4.

Sotva skončili nejnnutnější vybalování, rozhodli se Bobík s Pind'ou řádně prozkoumat ostrov. Fifinka se soustředila na zabydlování a Myšpulín si šel po náročném nočním letu lehnout, a tak vyrazili sami.

Pind'a našel na nočním stolku prospekt a cestou ven z něho nahlas předčítal:

„Ostrov Kobo má čtyři kilometry na délku a šest set metrů na šířku v nejširším místě. Na západě přiléhá k Makrelím ostrovům, na východ navazuje souostroví Montebello. Nejbližším

městem je Onslow vzdálené 27 kilometrů, přístav Exmouth leží 80 km na západ. Ostrov je oblíbenou základnou pro potápěče, nedaleký korálový útes poskytuje podmořské zážitky...“

„Co tam píšou o makrelách?“ přerušil jej Bobík.

„Hm... K dispozici je půjčovna motorových člunů, na kterých je možné vyrazet na poznávací anebo rybářské výpravy...“

„To musíme vyzkoušet.“

Bobík nadšeně vyrazil k moři a Pind'a schoval prospekt, aby mu stačil. Vydali se podél pobřeží po vlhkém písku, sem tam nějaká vlna dorazila až k nim a vhněla jim do sandálů kamínky a krabí ulity.

„Jestlipak se dá celý ostrov obejít?“ uvažoval Bobík.

„Předpokládám, že by ti to nedalo spát, takže nezbyvá než to zkusit.“

Pláž končila útesem vybíhajícím do moře, který ale nebylo těžké přelézt. Na druhé straně pokračoval skalnatý břeh, a jak se pobřeží stáčelo k severu, vlny byly čím dál větší.

„Tímhle směrem je jenom širý oceán,“ pravil Bobík fascinovaně. „Tisíce kilometrů slané vody a nic víc.“

Opodál dováděla ve vlnách skupina surfařů, které viděli z letadla – tři mladíci a dvě dívky. Měli na sobě neoprény po kolena, prkna zářící barvami a dobrá nálada jim koukala z očí. Dva právě lovili svoji vlnu – pádlovali na bříše od břehu a čekali na správný okamžik, kdy se postavit a sklouznout po hřbetu vlny zpátky. Ostatní je sledovali ze břehu a hodnotili jejich výkon.

„Vida, suchozemci dorazili,“ poznamenal jeden z mladíků anglicky, když uviděl přicházet Pind'u a Bobíka. Ostatní se tomu zasmáli.

„Já věděl, že ty kurzy angličtiny k něčemu budou,“ podotkl Bobík, „ted' se můžu nechat urážet kdekoliv na světě.“

„Ahoj,“ zamával Pind'a. „jak jdou vlny?“

Jeho otázka ještě přispěla k všeobecnému smíchu.

„Zdravíme Evropany,“ pravil jeden z nich, mladík se spoustou dredů a snědou tváří s širokým nosem.

„Jak víte, odkud jsme?“ ptal se Pind'a.

„To se pozná,“ mínila dívka v červeném neoprénu, „chůze a tak. Nemáte moře v nohách.“

„Evropa má spoustu moří, náhodou,“ namítal Bobík. „My sice, pravda, nebydlíme zrovna na dohled...“

„Není moře jako moře,“ opáčil dlouhán s bradkou, který překvapivě nebyl ani trochu opálený. „Tohle je divoký oceán. Troufli byste si?“ vyzývavě poplácal své prkno.

„Pokud se tedy nebojíte žraloků,“ dodala dívka.

„Žraloků?“ polkl Pind'a.

„Nějaký oceán mě nevystraší,“ zvolal Bobík. „O snowboardu náhodou něco vím, a tohle vypadá stejně, jenom bez sněhu.“

„Tak se předved',“ pobízeli jej.

„Hele, co jsi to říkala o žralocích?“ domáhal se Pind'a odpovědi.

„Tohle je Austrálie,“ pokrčila rameny dívka. „Všude jsou žraloci.“

„A taky jedovaté medúzy,“ vypočítával mladík s dredy, „vodní hadi, chobotnice, murény...“

„Jdu na to,“ přerušil jej Bobík a chopil se prkna. Pind'a bezděčně ucouvl.

Celá skupina surfařů se shromáždila kolem Bobíka. Jeden z nich, patrně nejzkušenější člen výpravy, mu stačil udělit pár rad – jak najet na vlnu, jak se postavit a udržet rovnováhu, jak se správně sklouznout.

Bobík se položil na půjčené prkno a odhodlaně pádloval rukama, vlny jej houपालy a stříkaly mu proti tváři slané spršky. Moře jako by poznalo, že se je chystá vyzvat někdo nezkušený, a zvedlo proti němu arzenál nepříjemných vln, aspoň tak to Bobíkovi připadalo. Vytrvale se odrážel stále dál a pomalu se připravoval na ten správný okamžik. V té chvíli se

mu zdálo, že k němu moře mluví: Dobrá, říkalo, jestli si troufáš, připravím ti nějakou speciální vlnu, a uvidíme, za co stojíš.

A náhle ji spatřil, blížila se k němu jako kopec sunutý nějakým obrem po pláni, jako když vítr nadýmá prostěradlo na šňůře, jako by se moře nadechovalo a jeho vzdouvající se břicho se chystalo Bobíka zavalit.

„Ta je moje,“ řekl nahlas, i když už byl tak daleko od břehu, že jej nikdo nemohl slyšet.

Zapřel se rukama a zvedl se do dřepu, sešlápl silou prkno, které se mu chtělo vysmeknout, ale nedal mu šanci, zkrotil je a přitlačil k vodní hladině. A v té chvíli se ho vlna zmocnila, zvedla jej a tlačila před sebou, mohl jen s roztaženými rukama vyrovnávat balanc a natáčet prkno tak, aby jej voda nestrhla pod sebe. Na krátký okamžik měl pocit, že letí a že celý oceán právě zkrotil! Pak ovšem náhle zjistil, že hladina je nějak příliš blízko jeho hlavy.

Ocitl se ve vodě, zpěněný vrcholek vlny se přes něj přelil a spláchl jej z prkna, letěl bezmocně vodou vpřed a vzápětí už drhnul hlavou v písku. Moře jej vyplivlo na břeh k nohám diváků.

Zvedl se opatrně na kolena a vnitřně se připravil na výsměch, ale když se postavil, viděl kolem sebe spíše uznalé pohledy.

„To bylo dobrých pět vteřin. Napoprvé slušný výkon,“ pravil nejstarší ze surfařů, který, jak se později ukázalo, pracoval v hotelu a mimo jiné dělal instruktora turistům, takže se začátečníky na prkně měl zkušenosti.

Bobík vyplivl písek a rozhlédl se po ostatních.

„Vážně?“

„Málokdo se poprvé vůbec postaví.“

„Máš cit na vlny,“ pochválil je někdo další a Bobík se skoro červenal.

„Co ty,“ obrátil se na Pind'a, „nezkusíš si to?“

„No, já...“ couval Pind'a, „já se nějak necítím kvůli těm žralokům.“

„Nesmíš to brát tak vážně,“ snažila se ho uklidnit dívka v červeném. „V celé Austrálii bývá tak dvanáct žraločích útoků do roka a většina lidí to přežije. Máš daleko větší šanci, že tě zabije hroch v Africe než žralok v Austrálii.“

„Nebo spadlý strom kdekoliv na světě,“ dodal jeden z mladíků.

„Nebo infarkt,“ přidal se kdosi.

„Já... jsem spíš ten suchozemec,“ přiznal Pind'a.

Bobík se ovšem tvářil, že suchou zem se právě rozhodl definitivně vyměnit za mokré vody.

„Kde by se dalo sehnat takové prkno?“

„Já jsem Al,“ představil se mu instruktor, „dělám kurzy pro začátečníky. Jestli máš zájem o první lekci, v hotelu si můžeš půjčit výbavu.“

„Jenom běž,“ povzbudil jej Pind'a, když viděl Bobíkův nadšený pohled. „Já se trochu prodju.“

Bobík se v doprovodu Ala vydal zpátky k hotelu a Pind'a vyrazil opačným směrem. V zádech cítil posměšné pohledy surfařů, a tak se radši neohlížel.

„Žraloci,“ říkal si pro sebe mrzutě, „musejí tu být zrovna žraloci. To přece není zbabělost, jenom normální opatrnost. Když se oni chtějí nechat sežrat, prosím, je to jejich věc...“

Postupoval po útesu dál od vody, vlny zde narážely do kamene značnou silou a moře se ve sprškách rozstříkovalo vzduchem, jako by se mu chtělo také smát.

Nechal vlny za sebou a spěchal dál. Po chvíli se znovu objevil písek prorostlý trsy suché trávy a jak se pobřeží stáčelo k východu, moře se uklidňovalo. Za dalším výběžkem se otevřel pohled na zátoku s hladinou docela nehybnou, jako by si moře již všechnu sílu vybouřilo a sem už nepřišla ani vlnka.

Hladina vypadala nějak divně, Pind'a si nebyl jist, ale zdálo se mu, jako by ji křížovaly nějaké čáry, jako když jsou v bazénu vyznačeny plavecké dráhy, a sem tam se objevovala červená bójka. Šel se podívat blíž.

Na konci zátoky stála zakotvená loď, která vypadala spíše jako dům na hladině než plavidlo, dřevěné molo poblíž neslo známky obydlí – prádlo na šňůře, pár židlí, nějaké sudy a další harampádí. U mola čekaly dva malé motorové čluny.

Na pláži seděla v písku dívka v plavkách, s šátkem kolem ramen a plátěným kloboukem, cosi kutila a byla do toho tak zabraná, že si Pindi nevšimla, ani když stál skoro u ní. Vedle ní ležela v písku plastová vanička s vodou a v ní několik velkých škeblí, jednu takovou měla položenou na kolenou a zrovna jí malými kleštičkami se šroubem roztahovala lastury od sebe, potom dovnitř dloubla pinzetou a objevila se perla. Dívka ji zručně vytáhla a prohlédla si ji ve slunečním světle.

„Našla jsi perlu?“ vydechl Pind'a obdivně.

Dívka sebou trhla, jak se lekla jeho hlasu. Pohlédla na něj, pak se rozesmála.

Měla jasné, modrošedé oči a pod kloboukem vlasy barvy pomerančové limonády stažené do copu; když se smála, dělaly se jí v opálených líčkách protáhlé d'olíčky.

„Ano, našla,“ řekla se smíchem.

„Dneska nemám den,“ povzdechl si Pind'a. „Nějak se mi všichni smějí, a to je sotva po snídani.“

„Tak si to neber. Tys nikdy neviděl perlovou farmu?“

„Ne. Ale viděl jsem žampionovou farmu.“

„Vážně? A to tam jen tak rostou houby, nebo se musí sázet?“

„Jen tak. Houby toho moc nepotřebují.“

Dívka během řeči vytáhla z pytlíku malou kuličku, pinzetou z lahvičky přidala kousek něčeho růžového, celé to zastrčila do škeble, zase ji zavřela a vrátila do vaničky. Pak se postavila a protáhla se.

„Já jsem Pind'a,“ představil se. „Zrovna jsem přiletěli, bydlíme v hotelu.“

„Jenny,“ podala mu ruku. Měla ji trochu slizkou od škeblí, ale Pind'a nedal znát, že by mu to vadilo.

„Ty tady sbíráš perly?“ otázal se.

„Jen kontroluji, jestli jsou zralé.“

Pind'a si nebyl jistý, jestli si z něho zase neutahuje, ale podle jejího výrazu usoudil, že se to tak asi o perlách říká.

„A jsou?“

„Musejí se přeměřit, jestli je vrstva perleti dost silná. Jinak by se mohly odřít. Záleží na různých věcech, hlavně na počasí. Dvacet měsíců obvykle stačí, když není moc horko.“

„Můžu se kouknout?“ zaprosil.

Jenny mu s úsměvem podala perlu. Byla žlutobílá, maličko hrbolatá, byly na ní patrné rovnoběžné kroužky.

„Není moc dobrá,“ potvrdila Jenny jeho dojem. „Opravdu kvalitních je tak jedna z dvaceti.“

„A kolik jich tu máte? Myslím škeblí.“

Znovu se zasmála, ale Pind'ovi už to nevadilo. Smála se docela mile.

„Pár tisíc. Nebo spíš pár desítek. Každý den pověsíme tak tři stovky nových. Ne všechny se ujmou, samozřejmě. Chceš se podívat?“

Pind'a chtěl. Vzal Jenny její vaničku se škeblemi a společně se vydali po pláži k molu.

Cestou se dozvěděl, že farma patří Jennyinu otci, který na ní hospodaří ještě se svým bratrem a dvěma syny, kteří už jsou dospělí a starší se má ženit, takže se rodinný podnik brzy ještě rozšíří. Jenny chodí do školy na pevnině, ale teď o letních prázdninách tráví čas tady. Po Vánocích by chtěla jet s kamarádkami k babičce jedné z nich, která žije v Japonsku, ale ještě neví, jestli bude moct.

„Takže,“ ujišťoval se Pind'a, když došli k molu, „vy bydlíte na hausbótu.“

Jenny přitakala. „Není to tak špatné. Nehrozí ti záplavy, ani sesuvy půdy, a když tě přestane bavit krajina, můžeš se jednoduše přestěhovat. Jenom si musíš zvyknout na ten odér ze škeblí,“ dodala. „A škeblovou polívku skoro každý den, vařené škeble s citrónem, škeblový nákyp...“

„To jsem nikdy nejedl.“

„Já tě ráda pozvu. Ale v hotelu máte jistě lepší stravu. Mají tam italského kuchaře, jeho specialita je klokaní pizza...“

U člunů se Pind'a setkal s Jennyiným otcem a jedním z bratrů, přívětivě ho zdravili – asi nebylo nic neobvyklého, když se turisté přišli podívat na jejich farmu a oni jim ji s hrdostí předvedli. A když si při tom jako suvenýr koupili nějakou tu perlu, bylo to ještě lepší.

Jenny ho zachránila s tím, že mu slíbila projížďku kolem farmy. Naložili tedy jeden hrozen škeblí do kádě na člunu, Pind'a se posadil dopředu, Jenny nastartovala motor a vyjeli na moře.

Zblízka se ukázalo, že po hladině značné části zátoky se táhnou napnutá lana opatřená bójkami a od nich v pravidelných intervalech visí dolů hrozny podobné tomu, který vezli. Byl to vlastně jen pruh sítě, na kterém byly navěšeny škeble, každá byla provrtaná a přichycená kouskem lanka. Jenny tam pak přivázala i ty své, které otvírala na pláži.

„Musí v tom být systém,“ vysvětlovala, „nově nakrmené škeble věšíme napravo a dozralé odebíráme zleva. Až dojdeme nakonec, začne se zase zkraje.“

„Takže vy vložíte do škeble tu kuličku...“

„Jádro. Je vybroušené z perleti. Tím se liší vypěstované perly od těch přírodních, ty rostou od začátku z malého kousku tkáně, když se škeble poraní. Trvá jim to samozřejmě mnohem déle a jen málokdy bývají pravidelné. Pokud chceš opravdu krásnou kulatou perlu, musíš vědět, kam jádro vložit. A taky musíš každou perlotvorku pravidelně obracet.“

Jenny zastavila na kraji řady bójek a vypnula motor. Byli nedaleko místa, kde zátoku uzavíralo něco jako dřevěná hradba z kúlů.

„Co je to?“ otázal se Pind’a. „Nějaká zábrana proti žralokům?“

„Platí hlavně na rejnoky,“ opáčila Jenny, „ti by nám rádi všechny škeble snědli. Ale jsou tu mnohem horší dravci.“

„Opravdu?“ otrásl se Pind’a.

„Ano. Hlavně hvězdice. Ty dokážou sežrat tolik škeblí, že bys tomu nevěřil.“

Jenny si navlékla potápěčskou masku se šnorchem a druhý pár podávala Pind’ovi.

„Ale já...“

„Chtěl ses podívat, ne?“

Pind’a se už už nadechoval k otázce: A opravdu tady nejsou žraloci? Ale najednou, když viděl pohled Jennyiných modrých očí a její povzbudivý úsměv, rozhodl se hodit starosti za hlavu. Už se přece párkrát potápěl, nic na tom není.

Svlékl se do šortek a natáhl si masku přes uši. Jenny zatím spustila hrozen škeblí do vody, kde se pěkně rozvinul a konečně bylo vidět, jak jsou perlotvorky přivázané. Dole bylo závaží, které jeden konec stáhlo do hloubky, bójka na druhém konci držela hrozen, aby se nepotopil.

„Tak pojď,“ kývla na Pind’u a skočila do moře.

Voda tu byla tak teplá, že ji Pind’a v první chvíli ani necítil. Navíc byla průzračně čistá, takže i když tu mohla být hloubka nějakých patnáct metrů, bylo vidět až na dno.

Všude kolem se do nekonečna táhly provazce s perlotvorkami, vypadalo to jako nějaké závěsy v podmořském zámku nebo jako vánoční výzdoba v nějakém opravdu opulentním obchodním domě. Řady lastur visely bez hnutí prostorem a ztrácely se v dálce v modravém šeru.

Pind’a se fascinovaně rozhlížel a skoro zapomněl, že se musí nadechnout. Jenny mezitím přivázala hrozen k hlavnímu lanu, pak se společně vynořili.

„V každé je perla?“ ptal se Pind'a, když byli na hladině.

„Asi tak v polovině z nich,“ odpověděla.

„To musí být fuška, když máš všechny obrátit.“

„Děláme to dvakrát týdně. Ve dvou se to dá za odpoledne stihnout, když máš praxi. Ale je to opravdu docela dřina.“

„Myslím, že to je dobrá práce, potápět se v moři...“

„Tady celkem nic zajímavého není. Lepší je to na útesu.“

Kývla směrem k hradbě a potopila se jako lachtanka. Pind'a musel za ní.

Pluli těsně pod hladinou a pozorovali mořský svět. Řady škeblí nechali za sebou a kolem nich se rozkládal jen prázdný modrý prostor, ale jak postupovali, dno se rychle zvedalo a kromě písku a kamínků se začali objevovat další obyvatelé – ježovky, černí sumýši neboli mořské okurky, později i různobarevné sasanky. Tady už byla hloubka jen pár metrů a svět náhle vyrostl do barev. Objevili se první koráli.

Najednou byl pod nimi namísto písčitého dna povrch porostlý ježatými útvary, keříky a koulemi mořských hub, přisedlými škeblemi všech tvarů

a velikostí, všechno to hrálo barvami – červená a bílá, oranžová, zelená i žlutá se tu přetahovaly o vaši pozornost a mezi tím vším proplouvaly rybky, zrovna tak barevné a předvádivé.

Útes dosahoval do výšky metr pod hladinou a pak se zas začal svažovat dolů, na nejvyšším místě z něj trčely vzhůru kůly, které tvořily zábranu; vypadalo to dost nevzhledně, takhle narušit barevnou krásu korálů, ale obyvatelé útesu si s tím poradili, dřevo i lana natažená mezi kůly již byly tak obrostlé polypy, sasankami a škebličkami, že to vypadalo, jako že tam patří.

„Tenhle útes uzavírá zátoku,“ řekla pak Jenny, když se vynořili. „Proto je tu tak klidná voda, vlny se o něj většinou rozbijí. Na druhé straně jsou i větší ryby, které se sem přes molo nedostanou.“

Vyšplhala nahoru a přehoupla se za bariéru. Pind'a ji následoval. Žraloci, nežraloci, říkal si, takovéhle zážitky nepadají z nebe.

Útes byl nádherný. Jenny sice později tvrdila, že patří spíše k těm průměrným, je zde totiž až příliš teplá voda.

„To korálům vadí?“ ptal se Pind'a.

„Samotným korálům ani ne,“ vysvětlovala, „ale každý korál má v sobě řasy, které mu dávají živiny ze světla, a těm se v teple moc nedaří.“

„Víš toho o moři fakt hodně.“

„Snažím se,“ přiznala nesměle. „Chtěla bych se tomu věnovat, jestli to půjde.“

„Chceš být mořská bioložka?“

„No... Myslíš, že je to hloupost?“

„Jasně že ne! Nedovedu si představit lepšího adepta.“

„Díky.“

Ať už byl útes jakkoliv obyčejný, pro suchozemce to byl skvělý zážitek. Viděli červené řasy a jasně žluté sasanky a veliké slimáky tak barevné, že vypadali spíš jako dílo nějakého nesoudného dítěte, které mělo k dispozici příliš mnoho odstínů plastelíny. Viděli i větší ryby, odrance, kteří vypadali jako placky ušité ze starého hadru, murénu, která na ně podezíravě vykukovala z jeskyně jako drak, i jednoho rejnoka, který proplul majestátně kolem a nijak si jich nevšímal.

Bylo už skoro poledne, když se konečně vrátili do člunu. Jenny půjčila

Pind'ovi ručník, sama si jen vytrásla vodu z vlasů, schovala se pod klobouk a natřela se opalovacím krémem.

„Na sůl si zvykneš,“ říkala, „ale měl by ses namazat. Sluníčko v Austrálii je hodně zrádné.“

„Já se tak snadno nespálím. To je výhoda, když je člověk původem zajíc.“

Přece byl ale raději, když zamířili ke břehu a mohli se uchýlit do stínu rákosové stříšky.

„Pozvala bych tě na ten škeblový nákyp, ale musím na to tetu napřed připravit. Je to staromódní kuchařka, potřebuje znát počet strážníků předem...“

„Já stejně musím na oběd zpátky,“ odmítal Pind'a. „Ale odpoledne, kdybys mohla...“

„Musím obracet škeble,“ odvětila Jenny s povzdechem.

„A co večer? Má být slavnostní zahájení mistrovství.“

„Šla bych tam, kdyby mě někdo pozval.“

Opět si nebyl jistý, jestli se její modré oči smějí nad jeho rozpaky, anebo prostě jen radostí z hezkého dne.

„Tak... já tě zvu. Půjdeš?“

„Ráda.“

Kapitola 5.

„A tak se stalo, že bych teď potřeboval druhou pozvánku na slavnostní zahájení,“ zakončil Pind'a vyprávění u oběda. Seděli v restauraci na terase hotelu, stolky se zvolna plnily a číšníci v domorodých kostýmech se měli co otáčet.

„To nebude snadné,“ opáčil Myšpulín, „dalo mi dost práce sehnat čtyři.“

„No tak koupím jednu vstupenku.“

„Stojí čtyři sta dolarů.“

„Dělají z toho hroznou snobárnu,“ mínila Fifinka. „Ten milionář, co to sponzoruje...“

„Larry T. Brown,“ napověděl Myšpulín.

„Nejspíš mu vůbec nejde o vynálezy, jenom se chce předvádět. Vsadím se, že tu bude televize.“

„Takže to tvoje děvče,“ ozval se Bobík s pusou plnou česnekového chleba, který našel v ošatce na stole, „celé dny obrací perlorodky, sbírá perly, vyrábí náhrdelníky...“

„Perlotvorky,“ opravil jej Pind'a. „Perlorodky jsou sladkovodní. A není to moje děvče,“ dodal, „jen kamarádka, která se se mnou bavila, zatímco jeden nejmenovaný kamarád se na mě vykašlal a šel si sjíždět vlny.“

„Měls jít taky, byla to bomba! Když se na to díváte zdálky, říkáte si, co na tom? Jenom se klouzá na prkně ve vodě. Ale když to zkusíte, tak vás to chytne a nepustí. Moře je najednou jako... živá bytost. Pořád se mění, kroutí se vám pod nohama jako kůň, kterého musíte osedlat...“

„Stává se z tebe poetická duše, Bobíku,“ poznamenala Fifinka s úsměvem. „Že by to bylo těmi literárními ambicemi? Nechceš napsat také knížku o surfování?“

„Jedno po druhém,“ odmítl blahosklonně, „nejdřív můj kulinářský průvodce.“

Chopil se jídelního lístku a začal jej pečlivě studovat.

„Zkus klokaní pizzu,“ napověděl Pind'a.

„To zní dobře. Poslyš, jestli chceš, klidně si vem moji pozvánku. Stejně jsem chtěl jít na večerní projížďku, Al tvrdil, že se tomu nic nevyrovná.“

„Tak dík.“

U sousedního stolu se objevil profesor Swanson a mával na Myšpulína, který honem vstal a šel jej pozdravit. Profesora doprovázela vysoká dáma v elegantních květovaných šatech, s malinkou zlatou kabelkou a stejně zlatou stuhou ve vlasech.

„To je můj vzácný kolega Myšpulín,“ představil je profesor, „tohle je doktorka Ribavská, odbornice na nanofyziku.“

Doktorka Ribavská měla příjemnou, jakoby myší tvář, snad proto byla Myšpulínovi hned sympatická.

„Už jsem o vás mnoho slyšela,“ pravila, když jí Myšpulín galantně políbil ruku. „Jste obdivuhodně všestranný. Četla jsem váš článek o subatomárním zmenšování, velice inspirativní.“

„Mě velmi zaujala vaše práce o superstrunách,“ oplatil Myšpulín kompliment.

Potom představil své přátele, srazili stoly k sobě a usadili se společně.

„Tak vy budete taky soutěžit?“ ptal se Bobík doktorky Ribavské.

„Je to poprvé,“ přiznala, „nechala jsem se přesvědčit. Ne že by mi šlo o peníze, ale ta hlavní cena je lákavá.“

„Hlavní cena?“ nadhodila Fifinka.

„Platinový mozek,“ vysvětlil profesor Swanson. „Váží skoro tři kila, je z čisté platiny a zdobený zlatými žilkami. Viděl jsem fotografe, překrásná práce. Dnes večer na zahájení ho uvidíme in natura.“

Pind'a se naklonil k Fifince.

„Nevíš, kolik stojí kilo platiny?“ zašeptal.

„Asi milión,“ odpověděla rovněž šeptem. Ve špercích měla trochu přehled.

„Támhle je loňský vítěz, Moss Jolomič,“ ukázal profesor Swanson na druhou stranu terasy, kde zrovna usedal široký muž ve volné košili, klobouku a s rozcuchaným plnovousem. „Minule si získal porotu svým ultrazvukovým šlehačem. Umíchá vajíčka za půl vteřiny. Loni ovšem nebyla zdaleka taková konkurence, sám jsem měl neodkladné povinnosti...“

„S kým to mluví?“ zeptala se doktorka Ribavská, „je mi povědomý.“

„To je profesor Mrkonos,“ opáčil Myšpulín mrazivě.

„Aha, slyšela jsem o něm.“

„Jenom to nejhorší, předpokládám,“ zavrčel Myšpulín.

„Měli jste nějaké odborné spory, že ano?“ vzpomínal profesor Swanson.

„Odborné ani ne. Vlastně bych proti němu nic neměl, kdyby to nebyl zloděj a podvodník.“

„Ehm, taky máte v pokojích přehozy se vzorem koalí srsti?“ zahraňovala situaci Fifinka. „Podle mě je to nevkusné. Vážně, už chybí jenom vycpaný vakovlk...“

Pak se objevil číšník a mohli si objednat, takže Myšpulínova nevraživost byla na chvíli zažehnána.

Jak den postupoval, pláž před hotelem se zvolna měnila v taneční parket; nedaleko od břehu zakotvila velká bílá jachta a u mola přistály dva čluny se stejným logem stříbrného B v modrém poli, jako měla jachta na vlajce, z nich vystoupila skupina dělníků v modrostříbrných kombinézách a pustila se do práce. Po celé délce pláže ukotvili v písku stožáry, mezi ně natáhli provazce s lampióny a fáborky, postavili hudební aparaturu, kolem začaly vyrůstat stánky s občerstvením a se suvenýry.

Během odpoledne několikrát přistála loď z pevniny, která vyplivla na molo další návštěvníky i obchodníky, pláž se plnila turisty, stánky nabízely pamětní trička a čepice s tématy k Mistrovství světa vynálezců, vynálezecké osvěžovače vzduchu, Einsteinovy preclíky a da

Vinciho párky v rohlíku a mechanické hračky navržené v nejvyhlášenějších laboratořích světa (vyrobena v Číně).

Z ampliónů hrála hudba a mladí turisté se na písečném plácku střídali v tanci, ten hlavní večírek se ovšem chystal na jachtě. U mola stály připravené čluny s řidiči v uniformách, kteří každého, kdo předložil pozvánku, převezli k lodi. Myšpulín už tam byl, soutěžící měli vyhrazená čestná místa a nehodilo by se, aby přišli pozdě; Fifinka jej doprovázela, kochala se okázalostí slavnosti a snažila se rozptýlit jeho mrzutost.

„Připadám si jako výstavní tele na jarmarku,“ stěžoval si. „Tihle lidé o vědě nic neví, jsme tu jenom jako atrakce.“

„To je daň za slávu,“ odvětila tiše Fifinka, aniž by jí zaujaté pohledy z okolního davu nějak vadily. Rozdala pár úsměvů, přijala kompliment od neznámého postaršího důstojníka australského námořnictva, vzala si

sklenku se šampaňským od číšníka v livreji a nenápadnými elegantními pohyby nechávala vyniknout své nové šaty z růžového taftu. „Nějak to břemeno musíme nést,“ dodala s hraným povzdechem.

Pind'a zatím krácel po břehu směrem k perlové farmě, vyzvednout Jenny. Nevěděl přesně, jestli se má při vstupu na hausbót klepat, nebo je tam někde zvonek, naštěstí se Jenny objevila, sotva vstoupil na molo.

Byla celá v bílém, její šaty bez rukávů měly orientální střih a ladily s květem ve vlasech, jež měla stočené ve vysokém účesu, zpevněném několika jehlicemi. Na krku se jí třpytil dvojitý náhrdelník z drobných perel a v zapadajícím slunci se jemně leskl, stejně jako její perleťová rtěnka. Vypadala kouzelně a Pind'a byl rád, že jej Fifinka přesvědčila, aby si vzal večerní oblek.

„Zkusila jsem japonský styl,“ pravila Jenny lehce rozpačitě, „snad to nevadí.“

Urovnala si lem látky u krku a bylo poznat, že je na své šaty pyšnější, než se snaží dávat najevo.

„Moc ti to sluší,“ řekl honem Pind'a.

„Díky.“

Vydali se podél pobřeží k hotelu. Moře šplouchalo na kamenech, vlnky vířily červený písek a jejich ševlení splývalo se vzdáleným zvukem hudby, jejíž basové tóny sem doléhaly zpoza skalnatého výběžku.

„Obvykle tu takhle rušno nebývá,“ říkala Jenny. „Tohle je klidný ostrov, většinou.“

„Snad nás nepovažuješ za moc velké narušitele...“

„Blázníš? Tahle trocha zábavy je jediná záchrana před smrtí nudou za nevím jak dlouho!“

Dorazili na pláž a Jenny nedala jinak, než že si musí napřed prohlédnout stánky; u každého se zastavila a nadšeně prohlížela zboží. Koupili si jablka v cukrkandlu na špejli, stavili se na střelnici, kde se používaly vodní pistole, a chvíli sledovali tanečníky, kteří v písku dováděli na tóny všelijakých disko variací samby a dalších zběsilých rytmů. Kdyby na to byli oblečení, nejradši by se přidali k nim.

Pak už ale měli nejvyšší čas, jestli chtěli stihnout zahájení, a tak zamířili k jednomu z motorových člunů. Jeho řidič měl na sobě tradiční

námořnický úbor z 19. století s placatou čepicí. Zkontroloval jejich pozvánky, zsalutoval a pomohl jim nastoupit.

Jak se blížili k jachtě, uvědomil si Pind'a, že je o dost větší, než se zdálky zdálo. Dokonce i Jenny, která byla na moři doma, se tvářila ohromeně.

„Už jsi někdy viděl takovou lod?“

„Snad leda na obrázku.“

Přirazili k bílému boku, kde se zvedaly schody šikmo vzhůru, ujal se jich další stevard v námořnickém a odvedl je na palubu.

Zde začínala zábava ve velkém stylu. Pánové ve fracích a dámy ve večerních róbách se promenovali kolem švédských stolů, hudebníci na pódiu dávali foxtrot a jejich pozouny se leskly jako ze zlata, kuchaři v bílých stejnokrojích projížděli s vozíky mezi hosty a před jejich zraky flambovali špízy a balili suši.

„Je to tu nějak nóbl,“ rozhlédla se Jenny rozpačitě.

Pind'a nasadil aristokratický výraz.

„Má drahá, smím vám nabídnout rámě?“

„To je od vás pozorné, pane,“ přistoupila na jeho hru, zavěsila se do něj a vepluli mezi smetánku.

Večírek se odehrával na otevřené palubě pod večerní oblohou a v přilehlém salónu, který byl vyzdobený ve futuristickém stylu – samé lávové lampy, světla měnící odstín a jiskřící plasmové koule, strop podpíraly sloupky tvarované jako díly nějaké obří mechanické stavby, všude po stěnách visely velké obrazovky, na kterých se přelévaly podivné ale efektní obrazce; vše to mělo připomínat hlavní téma slavnosti, přitom nijak nerušit ty, kterým technika nic neříkala.

„Zatančíme si?“ navrhla náhle Jenny.

Pind'a si uvědomil, že proudění davu je dovedlo k parketu a hudebníci nasazují k další skladbě. Měl nejasný dojem, že se jedná o tango, ale nebyl si vůbec jistý. Už se chystal odmítnout, ale nějak to vstříc jejímu pohledu nedokázal.

„Já, totiž...“ ošíval se, „znám jenom základní kroky.“

„Tak to jsi na tom líp než já.“

Ani nevěděl, jak se ocitli mezi tanečníky. Vzal Jenny za ruku, druhou ruku jí položil kolem pasu, ona jej chytila za rameno.

„Nedělej si starosti,“ šeptla mu, „podle toho, co vím o tanci, hlavní je pořád se tvářit, že víš, co děláš.“

Vykročili do rytmu. Pind'a měl nohy jako z tvarohu a pusu měl docela vyprahlou, že nemohl ani polknout, cítil, že každou chvíli dojde k nějaké katastrofě, svalí se přede všemi, přišlápne někomu šaty, vyvedou je s ostudou ven a zítřejší noviny přinesou pikantní fotografie...

Zatím však kupodivu nic takového nenastávalo.

Jenny zřejmě nemluvila pravdu, určitě měla s tancem nějaké zkušenosti a s lehkostí vyvažovala Pind'ovu nejistotu. Pokoušel se vzpomínat na lekce, které mu Fifinka dávala u starého gramofonu po babičce, pletl to, ale držel se Jennyiny rady a tvářil se sebejistě. Přestával vnímat okolí a ostatní tanečníky, jen hudbu a pohyby své partnerky, rytmus se jich zmocnil a najednou... bylo úplně jedno, že jejich kroky jdou jinak a žádná figura není dokončená, prostě tančili, jako by byli někde sami pod hvězdami a ne v salónu plném lidí.

„Tohle jsem vždycky chtěla zažít,“ říkala Jenny, „ples jako na zámku, jako Popelka...“

„Já ovšem... mám do prince daleko,“ snažil se Pind'a mluvit a zároveň soustředit na kroky.

„Myslíš?“ pravila mnohoznačně a prohnula se v rámci figury tak hluboko dozadu, až ji musel chytit oběma rukama; kdyby ji nezachytil, nemohla se vyhnout pádu, ale zvládl to, vlétla mu zpět do náruče a dokončili výkřut v těsném obětí.

„Důvěra,“ mrkla na něj.

„Přílišná,“ opáčil, ale s nádechem hrdosti.

Hudebníci mířili do finále, hudba se vzdouvala jako vlna. Pind'a měl najednou pocit, že přesně rozumí tomu, co Bobík vyprávěl u oběda.

„Život!“ výskla Jenny.

„A oheň,“ napadlo jej dodat, i když nevěděl proč. Poslední obrátka byla rychlejší, než měla být, ale nevadilo to.

„Slunce,“ řekla a přidala na rychlosti.

„Vítr.“

„Vesmír!“

„Apokalypsa!“

S posledním tónem zastavili a dvě nebo tři vteřiny zůstali přitisknutí čelem k sobě, hleděli si do očí a oddechovali. Pak se Jenny rozesmála.

„To bylo dobré!“

„Neztratila jsi střevíček?“

„Až o půlnoci.“

Ostatní tanečníci se decentně a spořádaně rozcházeli, zatímco oni seběhli z parketu se smíchem a zamířili k nejbližšímu stolu s občerstvením. Minuli kaviár a další plody moře, to nebylo nic, co by Jenny oslovilo, skončili u ovoce.

„Polovinu těch druhů ani neznám,“ přiznal Pind'a.

Jenny mu hned začala předkládat názvy, ve kterých se okamžitě ztratil, gestikulovala mezi mísami zářícími barvami a brzy skončil s talířem plným oranžových kousků papáji, bílých plátků manggis, nazelenalých hvězdiček karamboly a čehosi, čemu říkala čokoládové ovoce a vypadalo to jako citron naplněný hnědým pudinkem.

Protlačili se ke stolkům, kde uviděli Myšpulína s Fifinkou ve společnosti profesora Swansona a doktorky Ribavské, a tak si na chvilku přisedli. Než se ale vůbec stačili s Jenny představit, přerušila ruch všeobecného hovoru uvítací fanfára, sál mírně potemněl, zatímco pódium zaplavilo světlo a v oblacích umělého kouře se objevila dáma ve stříbrné róbě a s účesem, který jistě navrhoval nějaký známý sochař, a poslala pár zářivých úsměvů do publika.

„Dámy a pánové, dobrý večer,“ pravila do mikrofonu a její hlas se rozlehl sálem. Ruch hovorů zvolna utichal. „Je mi velkou ctí, že vás mohu přivítat na letošním jubilejním dvacátém ročníku Mistrovství světa vynálezců. Sešla se tu opravdu parádní společnost, tolik chytrých hlav pohromadě člověk nepotká ani na burze filatelistů.“

Publikum nereagovalo, jediným, kdo se zasmál, byl profesor Swanson, dáma však byla profesionálka a nenuceně pokračovala.

„Někdo si myslí, že soutěže vynálezců nejsou potřebné, avšak kde jinde by mohly lépe kvasit nápady a střetávat se tvůrčí duchové největších vizionářů své doby, vzájemně se inspirovat a předávat své zkušenosti, než právě zde? Nejsou snad mnohé objevy výsledkem soupeření génů? Kdyby se podobně utkali například Kolumbus s Josephem Guillotinem, mohl kráječ na vejce spatřit světlo světa o dobrých pár století dřív.“

„Snažíš se marně, děvče,“ poznamenal šeptem profesor Swanson, „tohle publikum není stavěné na jemný humor, je to tu samý páprda bez fantazie.“

Myšpulín chtěl zrovna poznamenat něco ve smyslu, že dva zmíněné pány dělilo skoro tři sta let, takže se těžko mohli setkat, ale aby nebyl obviněn z páprdovosti, řekl raději: „Vy ji znáte? Kdo to je?“

„Adriana Lineová, herečka. V Austrálii je celkem slavná, pokud vím.“

„Dnešní ročník,“ pokračovala zatím moderátorka, „je výjimečný nejenom účastí těch největších hvězd vynálezeckého nebe, ale také tímto kouzelným místem, vybraným k jeho konání. A za to můžeme poděkovat našemu hostiteli, muži, jemuž budoucnost je vždy o krok blíž a pro nějž slovo ‚nemožné‘ je osobní urážkou. Přivítejme nyní mezi námi obchodníka, finančního stratéga, filantropa a podle časopisu Forbes muže s nejodvážnější kravatou roku – dámy a pány, pan Larry T. Brown!“

Nad pódium se během její řeči spustila obří obrazovka a právě v této chvíli se na ní objevil záběr muže, který nevypadal vůbec milionářsky – měl béžový svetr a u krku rozepnutou košili, seděl u stolku na sedačce v letadle a přátelsky se usmíval do kamery. Současně se jeho tvář objevila na všech ostatních obrazovkách v sálu.

„Drazí přátelé,“ pravil, „mrzí mne, že vás nemohu uvítat osobně, jak vidíte, jsem zrovna na druhém konci světa, ale moderní technika nám umožňuje překonat jakoukoliv překážku, stačí jen chtít. Další příklad toho, že právě vůle je hnacím motorem lidstva, a lidé vůle a velkých myšlenek se sešli i dnes, v tento slavnostní večer, zde na mé skromné lodi.“

Přestože jeho tvář, kulatá a nevýrazná, s ulízanými světlými vlasy, působila spíše trochu jako obličej nějakého kuchaře nebo prodavače lístků v kině, jeho nevtíravý jasný hlas si rázem všechny posluchače podmanil.

„Můj dobrý přítel profesor Swanson mi kdysi řekl: ‚Jsou věci, které si za peníze nekoupíte. Monu Lisu vám neprodají za všechny miliony, nevyhrajete olympijskou medaili, nezpomalíte otáčení zeměkoule.‘ Dnes jsme tu proto, abychom prokázali, že před lidskou vůlí nic není nemožné, sešli jsme se, abychom tyto a podobné sny proměňovali v život.“

„Zajímavé,“ poznamenal profesor Swanson s úšklebkem, „najednou jsem dobrý přítel. Setkali jsme se jednou, kdy odmítl financovat můj

výzkum, a tamto jsem řekl, abych mu dal najevo, co si myslím o všech pracháčích.“

„Zřejmě to nevzal jako urážku, ale jako kompliment,“ uchechtl se Myšpulín.

„Můj ostrov,“ pokračoval Larry Brown, „bude dějištěm klání geniálních mozků a jako u každého skutečně podstatného střetnutí není důležité, kdo vyhraje, důležitý je signál, inspirace, kterou svou přítomností zde můžeme dát. Přesto, aby bylo o co hrát, připravil jsem cenu, která je myslím hodná tohoto setkání a věhlasu těch, kteří zde změří své síly.“

Na pódium se spustil skleněný podstavec s něčím přikrytým kusem černého sametu. Adriana Lineová přistoupila blíž a na Larryho signál strhla závoj. Objevil se zářivý platinový mozek, třpytil se ve světle reflektorů jako něco neskutečného, přitáhl zraky všech přítomných. Kdosi začal tleskat a publikum se přidalo, hlavní cena utřžila větší potlesk než Larry Brown a Adriana dohromady.

„Nyní se prosím bavte,“ říkal hostitel do uhasínajícího potlesku, „moje loď je vám k dispozici. Zítřka započne klání.“

Večer pak pokračoval a byl plný lesku, viděli vystoupení rokenrolové taneční skupiny a žonglérů, okusili spoustu specialit, seznámili se s mnoha nóbl hosty.

Pind'a s Jenny si ještě dopřáli pár tanců, ale před půlnocí se shodli, že už mají boháčské zábavy právě dost a nechali se odvézt na břeh. Rozběhli se po pláži, rozesmátí a rozechvělí

tancem i špetkou vína, ruch nechávali za sebou a mířili k tichému koutu pod palmami, odkud byla vidět loď jen jako vzdálené odlesky světla na hladině a z hudby zbývala jen tichá ozvěna. Posadili se do písku, dosud rozehrátého po teplém dni, a dívali se na hvězdy, jichž byla plná obloha.

„Asi jsem zapoměla ztratit střevíček,“ řekla Jenny.

„To nevádí,“ opáčil Pind’a, „poznám tě i bez něj.“

V té chvíli udeřila půlnoc a začal ohňostroj, sledovali výbuchy rachejtlí nad mořem a tiše obdivovali ohnivou krásu.

„Tolik barev,“ pravil Pind’a tiše. „Skoro jako nad útesem.“

Jenny ho vzala za ruku a pak už jen mlčeli a dívali se.

Kapitola 6.

Východ slunce nad oceánem byl druhého dne ještě krásnější než včera, bohužel nebyl nikdo, kdo by jej ocenil. Všichni vyspávali. Bobík ležel natažený napříč přes postel a spal jako zabítý, Pind’a už ho takhle našel, když se v noci vracel do hotelu, a měl o něj trochu obavy, noční surfování jej zřejmě naprosto vyčerpal. Avšak ve tváři měl tak blažený výraz, že se Pind’a rozhodl nevolat doktora a nechat jej prospat.

Teprve kolem půl deváté je sluníčko prosvítající žaluziemi a kakofonie papoušcích hlasů postupně vytáhly z postele.

„Určitě je to záměr,“ mumlal rozespale Myšpulín, když se celí rozlámaní usadili dole v jídelně k snídani. „Chtějí soutěžící zbavit síl ještě před závodem.“

„Za chvíli už to vypukne, co?“ nadhodil Bobík lehce škádlivě. „Nemáš doufám trému?“

„Já? Jsem připraven. Nemůžu být připravenější! Už teď by měli na platinový mozek vyrývat moje jméno!“

„Tak se mi líbíš.“

Na rozdíl od včerejšího galavečera byl vstup na soutěžní klání zdarma pro každého, pořadatelé chtěli přitáhnout co největší obecenstvo, aby mělo utkání vynálezců patřičnou atmosféru. Proto už od brzkého rána pendlovala mezi ostrovy ve dvacetiminutových intervalech loď Larryho Browna a převážela diváky na místo soutěže.

Myšpulín s Fifinkou a Bobíkem nastoupili hned po snídani, Pind’a se vymluvil, že dorazí později.

Loď opustila zátoku ostrova Kobo a zamířila k asi tři sta metrů vzdálenému břehu ostrova Mubu, který se zvedal nad hladinou jako mlhou obklopený želví krunýř uprostřed planiny. Z větší blízkosti se ukázalo, že pobřeží je tvořené velkými a ostrými balvany, které zasahují daleko do vody a znemožňují přistání.

„Je tu jen jedno místo, kde se dá přistát,“ vysvětloval průvodce v modrostříbrném stejno-kroji. „Je to zátoka, kterou odstřelili dynamitem britští vojáci před asi šedesáti lety, když tu byla vojenská základna. Nebýt

toho, byl by ostrov docela nepřístupný. Jak uvidíte, kapitán se musí trefit přesně mezi skaliska. Kdo zdejší vody nezná, nevyhne se ztroskotání.“

Přistání nakonec nebylo tak dramatické, jak jeho výklad sliboval, propluli mezi útesy a přiřazili k molu, které bylo vyrobené z falešného kamene a vypadalo jako podlaha vypůjčená z krápníkové jeskyně. Po stranách se tyčily sloupy s vytesanými reliéfy jako z doby kamenné a na vrcholu každého plápolal oheň. Dále se po strmém útesu zvedalo schodiště, vinulo se po

úbočí mezi balvany a ústilo na náhorní plošinu obehnané zábradlím, odkud byl překrásný výhled.

Ostrov byl z velké části porostlý pralesem akácií a gumovníků a spleť lán a vůbec porostem, kterým by se sotva komu chtělo prodírat, snad kromě koal nebo kuskusů. Plošina, na níž se ocitli, byla zbavená porostu a proměněná v parčík s lavičkami a kamennými sochami, přístřešky ve stylu domorodých obydlí a s obchodem se suvenýry. Na konci se skála zase zvedala a u její paty seděla velká kupolovitá budova se stříbrnou střechou a vlajkami v průčelí, které vítaly návštěvníky na Mistrovství světa vynálezců.

Naše trojice se přidala k proudu dalších hostů, který mířil ke vchodu, tam se Myšpulína ujala hosteska a nasměrovala je ke vchodu pro VIP, Bobík s Fifinkou museli s ostatními do sálu pro diváky.

„Tak zlom vaz,“ popřáli Myšpulínovi, který se odhodlaně a s dobře skrývanou nervozitou vydal vstříc soutěžnímu klání.

„Neměli bychom počkat na Pind'u?“ rozhlížela se Fifinka davem.

„Však on se neztratí,“ mínil Bobík. „Pojď, půjdeme si najít nějaká dobrá místa.“

Soutěžní sál trochu připomínal hokejovou halu, až na to, že byl kruhový a nebylo tam tolik rámusu. Lavice pro diváky se zvedaly vysoko až ke kupolovité střeše, prostor uprostřed byl oddělený skleněným stropem a pod ním se nacházela prstencová místnost rozdělená na osm výsečí, z nichž každá představovala jednu plně vybavenou laboratoř. Kruh v samotném středu tvořilo točité schodiště, jímž měli za malý okamžik vejít soutěžící. Nad arénou viselo několik kostek s obrazkami, zatím na nich běžely jen reklamy sponzorů, zejména informace o firmách Larryho Browna, ale nikdo jim nevěnoval pozornost.

Fifinka s Bobíkem si vybrali místa co nejbližší výseči s číslem 4, které, jak věděli, si jako své startovní číslo vylosoval Myšpulín. Usadili se, Bobík koupil od prodavače s občerstvením dvě limonády a velký pytlík buráků v čokoládě, a pak už jen čekali, kdy to celé začne.

Zanedlouho se rozezněla hudba a sotva se publikum trochu utišilo, spustila se od stropu plošina na lanech, na níž stála Adriana Lineová, tentokrát v bleděmodrých šatech, na které jí skrytý projektor promítal stále se měnící obrazce elektrických výbojů. Pozdravila diváky několika vzdušnými polibky, pak se chopila bezdrátového mikrofону a uvítala všechny přítomné.

„Nyní už všichni napjatě očekáváme zahájení prvního kola. Dámy a pánové, právě přichází osm soutěžících, těch nejlepších z nejlepších myslitelů z celého světa. Ovšem jak už to bývá, zvítězit může jen jeden. Přivítejme nyní potleskem naše odvážlivce!“

Dole po točitém schodišti přicházeli postupně jednotliví vynálezci, tvářili se soustředěně a někteří ani nevzhlédli, jak byli ponořeni do myšlenek na nadcházející soubor intelektů. Každý prošel průchodem do své kóje a zůstal stát mezi pulty s nástroji a přístroji. Všichni měli na sobě přiléhavý overal jasně červené barvy, který je halil od kotníků a zápěstí až ke krku, jinak nic, vypadali takhle z výšky trochu jako panenky, kterým zatím chybí šatičky.

Adriana je představovala, tak jak nastupovali:

„S číslem jedna přichází Moss Jolomič, obhájce titulu, který působí ve výzkumném ústavu gastronomie v Záhřebu. Jeho specializací jsou kuchyňští roboti všeho druhu, ovšem nemalé úspěchy si vydobyl též na poli zemědělských nástrojů, známá je jeho škůdcům odolná odrůda masožravých brambor.“

Zavalitý vynálezce se krátce uklonil za potlesku publika, mezitím už přicházela další ze soutěžících.

„S číslem dvě nastupuje Karin Orchidea, vývojová specialistka módního salónu Paradisso v San Francisku. Proslavila se řadou parfémů s omlazujícími účinky, vlastní též patent na několik typů módních doplňků vystihujících osobnost nositele, jako je například její velmi populární náladový deštník.“

Publikum, zejména jeho mužská část, nešetřilo ovacemi, Karin byla i v červeném stejnokroji okouzující a nesla se v něm, jako by to byl poslední model od Versaceho.

„S číslem tři je tu doktor Gui Clementi z dopravní univerzity v Brasílii, zabývá se zejména vývojem motorů na netradiční paliva a návrhem unikátních leteckých modelů.“

Doktor Clementi byl drobný a poněkud zamračený mužiček s odstávajícíma ušima, které v přiléhavém rudém úboru zvláště vynikly.

„Teď to přijde,“ šeptal Bobík natěšeně.

„Číslo čtyři patří profesoru Myšpulínovi, všestrannému vynálezci a cestovateli z Třesko-prsk,“ říkala Adriana a Bobík hlasitě povzbuzoval publikum k ještě většímu potlesku. „Jednou z mnoha oblastí, jíž se zabývá, jsou víceúčelové dopravní prostředky, velkých úspěchů dosáhl také na poli kosmického výzkumu.“

Myšpulín s úsměvem zamával divákům, vzápětí mu však úsměv ochladl, když moderátorka ohlásila dalšího soutěžícího.

„Profesor Vlado Mrkonos má číslo pět. Tento známý zoolog a archeolog působil dříve na univerzitě v Rize, nyní se zabývá soukromým výzkumem v oblasti mozkových vln a hypnózy.“

Profesor Mrkonos jako by vřavu kolem vůbec nevnímal, rozhlížel se po laboratoři a čekal na odstartování.

„Šestá borcem na startovním poli je profesor Hubert Swanson z univerzity v Jönköpingu, výzkumník na poli ultrakrátkých vln a kvantové mechaniky. Jedním z jeho nejznámějších vynálezů je prášek přivolávající déšť.“

Profesor Swanson se chystal vysvětlit tu nepřesnou formulaci, ale Adriana už pokračovala dál.

„Šťastnou sedmičku si vylosovala doktorka Gina Ribavská, která působí na Technologickém institutu v Massachusetts jako specialistka na nanofyziku, má na kontě mnoho patentů v oblasti nových materiálů.“

A konečně s číslem osm nastupuje Jakko Migana z Ósaky, uznávaný odborník na robotiku. Jeho posledním vynálezem je robot-kadeřník, který též umí stříhat ovce a trochu překvapivě připravovat tradiční rýžové nudle. Prosím o velký potlesk pro všechny hrdiny dnešního klání.“

Skupina soutěžících byla kompletní a publikum už se štěpilo na ostrůvky fanoušků jednotlivých borců, někteří z diváků vytahovali transparenty

s nápisy: „Karin, natřeš jim to“ a „Je to doma, Mossi“, případně „Ať žijí nudle!“ a atmosféra připomínala finálový zápas nějakého oblíbeného sportu se vším všudy.

Adriana nyní představila porotu, tvořili ji jeden starý profesor z univerzity v Melbourne a šéfredaktorka místního vzdělávacího časopisu a předsedou nebyl nikdo jiný než Larry T. Brown. Jeho tvář se opět objevila na obrazovkách a pozdravila všechny přítomné, Fifinka však měla pocit, že tentokrát není v živém spojení, ale mluví ze záznamu.

„Porota,“ pravil Larry T. Brown, „má v naší soutěži jen poradní hlas, úspěch či neúspěch je čistě v rukou každého ze soutěžících. Nyní je načase seznámit se s pravidly prvního kola.“

Jeho tvář na chvíli zmizela a na obrazovkách se objevily záběry ze španělských býčích zápasů. Publikum ztichlo, když vidělo velikého černého býka rozbíhat se proti toreadorům, rohy narážely do dřevěné stěny, až létaly třísky, matador mával červenou pláštěnkou a bravurně uskakoval před útočícím zvířetem.

„Odporná zábava,“ pronesla Fifinka, „ti lidé se chovají jako barbaři.“

„Bojový býk, půl tuny vážící kolos, speciálně vyšlechtěný pro zápas v aréně,“ promluvil znovu Larry Brown s nadšením, „postavit se takovému zvířeti je považováno za nejriskantnější sportovní výkon naší doby. Dnešní bitva patrně nebude až tak životu nebezpečná, ale stejně jako v zápase na smrt i zde se obejdeme bez bodování, vítězství či porážka bude vždy zřejmá.“

„Každý soutěžící,“ vysvětlovala Adriana, „má k dispozici laboratoř se stejným vybavením a každý má právo třikrát požádat o nějaký materiál či přístroj, který v základní výbavě není. Jinak neplatí žádná omezení, všechno je dovoleno. Soutěžící mají hodinu na to, aby sestavili svůj vynález.“

„Přesně za hodinu,“ navázal Larry Brown, „se odsune stěna náhodně vybrané laboratoře. Za ní se nachází cela s hodnotitelem, který je nesmlouvavý, neúplatný a velmi přísný.“

Opět se objevil záběr na býka, který tentokrát stál ve stáji, švihal oháňkou a rozvážně uždíboval z balíku seno. Vypadal nabručeně, jen jen někoho rozpárat.

„Nechal jsem si přivést osm nejlepších býků přímo ze španělských

farem určených pro koridu. Tato zvířata jsou jak známo nejzuřivější, když spatří červenou barvu, tito jsou navíc vycvičeni tak, aby napadli cokoliv červeného, co se objeví v jejich dosahu, vše ostatní nechají na pokoji.“

Publikem šumělo vzrušení, jak diváci pochopili, že stáje s býky se nacházejí přímo pod tribunou a zanedlouho budou zvířata vypuštěna do arény. Soutěžící už se tvářili méně nadšeně, když si uvědomili, že jedinou červenou věcí v dohledu jsou oni ve svých soutěžních stejnokrojích.

Adriana vysvětlila: „Obleky, které mají naši vynálezci na sobě, jsou vyrobené ze speciální látky utkané z uhlíkových nanovláken, je takřka nemožné je jakkoliv porušit, odřít či přebarvit a díky mikroskopickým štětkám na povrchu prostoupí i látkou, kterou je zkusíte překrýt. Vzadu u krku jsou zapnuté elektronickým zámekem, takže se nedají svléknout bez odpovídajícího klíče.“

„Nyní je to na vás,“ pravil Larry Brown, „najděte způsob, jak se zachránit, komu se to podaří, postupuje do dalšího kola. V kterémkoli okamžiku máte možnost stisknout tlačítko nade dveřmi a opustit laboratoř, to ovšem znamená okamžitou prohru. Prohrává také ten, koho býk vážně zraní, ale budeme doufat, že k ničemu takovému nedojde. V každém případě vrtulník záchranné služby bude v pohotovosti.“

„Dámy a pánové,“ oznámila Adriana, „soutěž začíná.“

Zazněl gong a vynálezci se vrhli k pultům s vybavením. Tvář Larryho Browna zmizela a místo ní se na obrazovkách střídaly záběry z jednotlivých laboratoří a ukazovaly snažení soutěžících.

Nad hlavami diváků se vysunulo další pódium s rockovou kapelou, která spustila náladovou muziku, zpěvák zpíval text plný slov jako exploze, zážeh, vysoké napětí, pojistky a podobně, dole pod skleněnou podlahou zatím sršely jiskry, kouřilo se z kádinek, bzučely transformátory a cinkala kladiva.

„Kde je ten Pind'a,“ starala se Fifinka, „takhle o všechno přijde.“

„Mám pocit,“ odvětil Bobík, „jako by se tu něco pánilo. Soudím, že to můžou být zaječí lejtky.“

Kývl směrem na opačnou stranu hlediště, kde v horní řadě seděli Pind'a a Jenny, drželi se za ruce a napjatě sledovali utkání.

Píseň skončila a Adriana Lineová se znovu chopila mikrofonu.

„Všichni naši vynálezci už zvolili strategii a nyní můžeme sledovat postup jejich snažení. Jakko Migana sestavuje ocelovou konstrukci, zřejmě půjde o bojového robota, který se má asi býkovi postavit. Karin Orchidea zvolila defenzivnější přístup, právě používá mobilní radikálový reaktor, zřejmě se připravuje k výrobě syntetického vlákna, kterým by zakryla svůj červený oděv, ale to bude obtížné, tkanina díky mikroštetinkám prosvítá všemi běžnými látkami.“

Kamera se přepínala na jednotlivé kóje a Adriana podávala zasvěcený výklad toho, co se děje; musela mít opravdu značný technický přehled, anebo spíše dostávala pokyny z režie.

„Zde vidíme profesora Myšpulína, který zapojuje vysokofrekvenční magnetron, možná se bude snažit odlákat býka elektromagnetickým zářením. Gui Clementi patrně sází na

neviditelnost, vidíme, že sestavuje soustavu zrcadel, to bude velmi zajímavé, hlavním problémem jistě bude postihnout celé zorné pole býka. A tady je profesor Swanson, dosud nevíme, o co se pokouší, v této chvíli nastavuje částicový urychlovač. Snad to nebude nějaký druh paprskometu, to by mohlo být riskantní.“

„Já to nevydržím,“ zoufala si Fifinka. „Jestli ten býk Myšpulína rozdupe...“

„Neboj,“ uklidňoval ji Bobík, „určitě to má pod kontrolou.“

„Ale co když někomu býk ublíží? Anebo někdo ublíží býkovi? Ne, tohle se mi nelíbí. Vynalézání má být činnost prospěšná lidstvu, a oni z toho udělali zase soutěž plnou násilí.“

„Musí to mít nějaké pořádné drama,“ namítal Bobík. „Vidíš, jak jsou diváci napnuti.“

Byla to pravda, nikdo v hledišti skoro nedýchal, všichni sledovali, jak se soutěžící snaží a jak čas na velkých hodinách nad arénou ubíhá.

„Profesor Mrkonos,“ pokračovala Adriana ve výkladu, „si nechal přinést klec s křečkem, zřejmě chce svůj postup napřed vyzkoušet na něčem menším. Viděli jsme, že zapojuje soustavu zářičů, možná proti býkovi použije hypnózu. Zde vidíme doktorku Ribavskou, která právě v indukční pícce taví plátek oceli, nechci předjímat, ale že by si vytvářela meč? Pokud ano, čeká nás opravdu napínavé střetnutí. A zde je Moss Jolomič, který se bude snažit bojovat pomocí chemie, míchá nějakou směs na bázi kyseliny máselné, uvidíme, co z toho bude.“

Čas ubíhal, diváci se ani nenadáli a gong už oznamoval posledních

patnáct minut. Kapela mezitím zahrála ještě několik písní a Adriana neúnavně komentovala dění v laboratořích. Larry Brown už se na obrazovce neobjevil, zřejmě se jako porotce musel soustředit na výkon soutěžících.

Jak minuty plynuly, nervozita vynálezců evidentně rostla. Na záběrech kamer bylo vidět, jak se některým potí čelo, jak pospíchají, vrhají se od jednoho stroje k druhému, seřizují, dolaďují, soustředí se na nadcházející okamžiky. Karin Orchidea seděla za šicím strojem a pracovala na posledních detailech šatů z bílé látky, kterou si utkala. Myšpulínovi běhaly prsty po klávesnici ovládacího terminálu, jeho vynálezem nebylo nic než malá anténa na pultu uprostřed, která neslíbovala velkou ochranu před rozzuřeným býkem.

Naproti tomu v laboratoři Jakko Migany už stál robot s ohromnými rukama a japonský vynálezce zanořený v jeho hrudi usilovně připojoval další díly. Něco zkusil zapnout, robot pozvedl paže, pak ale jeho oči zase zhasly a bezvládně sklesl. Jeho tvůrce se nevzdával a zkoušel to dál.

„Vypadá to, že doktorka Ribavská je hotová,“ oznámila moderátorka, „jejím vynálezem, jak se zdá, je čepel, kterou se zřejmě pokusí... ano, nyní to můžeme vidět!“

Doktorka Ribavská seděla na židli a v rukou držela svůj výtvar – nůž s čepelí, kterou vyrobila; byla tmavě modrá a leskla se, jako by byla z nějakého zamlženého skla. Soustředěně si ji prohlížela, nyní ji pozvedla ke krku a diváci zatajili dech, neboť to vypadalo, že se chystá podříznout si vlastní hrdlo. Ona však ji zasunula za lem látky a snažila se ji rozpárat.

„Tkanina z uhlíkových nanovláken je nejpevnějším materiálem, jaký lidstvo zná,“ komentovala to Adriana, „nikdo dosud nevyvinul čepel, která by ji dokázala proříznout. Přesto se zdá, že nůž doktorky Ribavské by mohl slavit úspěch.“

Opravdu, nit za nití tkanina povolovala, doktorce se s velkým úsilím podařilo rozpárat několik centimetrů, nakonec dostala ven jedno rameno a paži a pak už nebyl problém vysoukat se z kombinézy ven. Zmuhlala látku do červeného balíku a odhodila ji do kouta, zůstala stát uprostřed laboratoře jen ve spodním prádle a diváci její výkon odměnili bouřlivým potleskem.

„A máme první finalistku,“ oznámila Adriana, „viděli jsme vynikající ukázkou invence, zručnosti a technického umu. Soutěž však nekončí, uvidíme, jak si poradí ostatní soutěžící.“

Gong ohlásil poslední dvě minuty a hodiny začaly odpočítávat vteřiny do konce časového limitu.

Karin Orchidea dokončila poslední detaily na svých šatech, přetáhla si je přes hlavu a zapožívala publiku. Červená byla pryč, sněhobílý komplet navíc Karin opravdu slušel.

„A další zástupkyně něžného pohlaví končí před limitem,“ hlásila Adriana, „soutěžící s číslem dva se pokusila překrýt nebezpečnou červenou vlastní tkaninou z nového neprostupného vlákna a navíc zvolila neotřelý střih, velmi elegantní... Avšak co to? Jak to vypadá, látka přece jen nebyla tak neprostupná, jak měla být...“

Na Karině hrudníku se začaly objevovat červené skvrny, rostly a šířily se, netrvalo dlouho a červený overal znovu vystoupil na povrch, jako by jej nic nezakrývalo. Karin pohlédla na sebe a začaly ji přemáhat slzy, pak ale vrhla pohled k hodinám, a když zjistila, že do útoku býka zbývá jenom pár desítek vteřin, odhodila sebelítost a vrhla se k východu.

Dav jejích fanoušků ji provázel konejšivým potleskem.

„Je to tuhý boj,“ komentovala to Adriana, „Karin se nepodařilo eliminovat zrádné mikroštetinky, ačkoliv s látkami pracuje celý život. I přesto to byl úctyhodný výkon, bohužel bez kýženého výsledku. Nyní se však soustředme na ostatní soutěžící, asi za patnáct vteřin budou laboratoře postupně otvírány... ale co se to děje v kóji číslo šest? Nevím, jestli je to záměr nebo nehoda...“

Diváci mohli vidět, jak profesor Swanson namířil ústí urychlovače na malou lahvičku, která se roztrhla a na laboratorní pult z ní vytekla černá tekutina. Vytvořila velkou kaňku a ta se rozlévala dál a dál a vše, čeho se dotkla, bylo náhle dokonale černé. Už dosáhla profesorových nohou, ale ten před ní neustoupil, naopak se rozkročil, aby jej černá hmota mohla snáze obalit.

„To je neuvěřitelné,“ říkala Adriana, „profesor Swanson zřejmě vyvinul superkrycí barvivo, které je schopné překrýt i červenou barvu nanovláken. Ale už jsme viděli, že to není tak snadné, jestlipak nedopadne stejně jako Karin?“

Nezdálo se, barva profesora Swansona už pokryla celou kóji a změnila

ji v jednu černou skvrnu, nebylo vidět naprosto nic. Vzápětí úder gongu oznámil konec časového limitu.

„Vážení vynálezci, konec snažení, odložte nástroje,“ přikázala Adriana. „Nyní vás čeká bitva s býkem, ale nejprve se zeptám naší poroty, jak hodnotí výkony, které jsme zatím viděli.“

Znovu se objevil Larry Brown.

„Porota se shodla, že doktorka Ribavská a profesor Swanson uspěli, zbavili se červené barvy a tím postoupili do semifinále. Karin Orchidea neuspěla. Zbýlých pět soutěžících má poslední příležitost odstoupit, jinak budou konfrontováni s býkem.“

Fifinka stiskla rozrušením Bobíkovi ruku.

„Co má Myšpulín za lubem?“ šeptala. „Jenom tam tak stojí...“

Žádný ze soutěžících se nedal na útěk. Gong znovu zazněl a první vrata se otevřela – a byla to zrovna Myšpulínova. Ze vzniklého otvoru pomalu vystrčil hlavu býk a zuřivě si odfrkl, pohodil hlavou, přítomnost publika ho dráždila, pak ale spatřil červený oděv Myšpulína a zařičel. Fifinka vykřikla, obecenstvo vydalo sborový vzdech a Myšpulín stiskl vypínač.

Nejprve se nezdálo, že by se něco stalo, náhle však si všichni uvědomili, že Myšpulínovy šaty už nejsou červené, vlastně neměly vůbec žádnou barvu, možná tak nějak tmavě šedivou. Všiml si toho i býk, zarazil se a zahrabal kopytem, rozhlížel se sem a tam, kam se červená skvrna ztratila, ale žádnou už neviděl. Nakonec se obrátil a zmizel zpátky ve stáji.

Publikum propuklo v jásot.

„To, co jsme viděli, dámy a pánové,“ hlásila překvapená moderátorka, „byla zřejmě ukázka vymazání barvy. Je známo, že profesor Myšpulín experimentoval s ovlivněním světelných vln a podařilo se mu určitým zářením měnit konkrétní frekvence, nyní asi převedl veškeré červené světlo na jiný kmitočet, patrně tepelné záření. To si zaslouží potlesk!“

Než mohli diváci dostatečně ocenit Myšpulínův výkon, znovu zazněl gong a odsunula se stěna další náhodně vybrané kóje.

Fifinka s Bobíkem byli nadšením bez sebe z Myšpulínova úspěchu, takže ani příliš nevní- mali, když býk vtrhl do laboratoře Jakko Migany. Bojový robot se rozkročil a vysunul se do dvojnásobné velikosti, avšak býk se nepolekal, s mohutným zařinčením robota povalil a během pár okamžiků jej rozdupal na hromadu šrotu; japonský vynálezce tak tak stačil

proklouznout dveřmi ven. Podobně se vedlo Guiovi Clementimu, jeho zrcadlová stěna ne- viditelnosti býka oklamala jen na malou chvíli, pak ji prostě odstrčil a jako lavina se hrnul dál, zničil při tom spoustu drahých přístrojů a nechybělo mnoho a nabral by i samotného vynálezce, naštěstí uklouzl na kachlíkové podlaze, a tak měl jeho vyzývatel pár vteřin na to vyklidit pole.

O něco nadějněji vypadalo střetnutí s Mossem Jolomičem. Bachratý vynálezce si nejdříve nasadil respirátor, pak otevřel kádinku se žlutou tekutinou a z té se zvedla stěna neuvěřitelného zápachu. Nejbližší řady diváků začaly blednout či zelenat, a to byla laboratoř od hlediště ne- prodyšně oddělena sklem, takže tam mohla dolehnout jen mírná ozvěna puchu.

Býk zavrával a opravdu to chvíli vypadalo, že jej zápach zastaví. Jenomže pud, který v něm probouzel pohled na červenou barvu, byl silnější. Ztěžka vykročil, jeden krok po druhém se blížil ke svému soupeři, rohy napřažené a oči podlité krví. Moss Jolomič couval ke dveřím, napůl ještě doufal, že to býk vzdá, když ale viděl, jak se blíží, nevydržel to a i on stiskl záchranné tlačítko a vyklouzl ven.

Zbývala poslední laboratoř a v ní profesor Mrkonos. Jeho vynálezem byla jen malá krabička s anténou namířenou na vrata, kterými měl být za okamžik vpuštěn býk, na podlaze uprostřed pak ležela klec s křečkem.

„Na řadě je poslední z vynálezců,“ ohlásila Adriana. „Nevíme, co chystá, ale všichni jsme napnutí zvědavostí.“

Nato se vrata otevřela. Býk vstoupil, připravený ničit, náhle však zaváhal. Profesor Mrko- nos se na něj nedíval, držel ovládač, sledoval kontrolky a otáčel ovládacími knoflíky, býk stál jen pár kroků od něj, ale ani to s Mrkonosem nehnulo, byl si dokonale jistý.

Najednou býk zamrkal a zastříhal ušima, přikrčil se a bojácně se rozhlédl. Profesor přistou- pil k němu a konejšivě jej podrpal, býk se ani nehnul a nechal se hladit. Náhle se ozvalo zapiš- tění, křeček ve své kleci zuřivě zaprskal a skočil proti profesorovi. Mříž jej zadržela, ale to mu nevadilo, zkoušel to znovu a znovu, až hrozilo, že si ublíží.

Profesor přehodil přes klec cíp látky, pak znovu pohládl býka po čumáku a podal mu kus mrkve. Býk po ní chňapnul a potěšeně žvýkal.

„Tohle je skutečně nevidané,“ komentovala to Adriana. „Profesor Mrkonos již dříve publi- koval několik článků o možnostech přenášení

vědomí, ale nikdo dosud nebyl svědkem podobného experimentu. Viděli jsme, že se mu podařilo vyměnit vědomí býka a křečka, takže z obávaného ničitele je mírný mazlíček, zatímco z ubohého křečička se stal zuřivý nepřítel červené barvy. Budeme doufat, že se profesorovi podaří vyměnit je zase zpátky, v každém případě však pro tuto chvíli uspěl a postupuje do dalšího kola!“

Publikum ještě pár vteřin nechápavě zíralo, pak znovu propukl potlesk.

„A tím končí dnešní napínavé klání. Viděli jsme úspěchy i selhání, úsměvy i slzy, ale především obrovskou porci vynálezeckého umění. Nyní prosím všechny semifinalisty, pojďte k nám!“

Rozezněly se fanfáry, pódium s Adrianou se spustilo dolů a čtveřice úspěšných vynálezců na ně mohla vystoupit. Všechny reflektory se obrátily na ně a shora se na ně snášel déšť třpytivých konfetů, publikum bouřilo a tleskalo a provolávalo slávu.

Doktorka Ribavská byla dosud v prádle a stála tam poněkud v rozpacích, profesor Swanson byl od hlavy k patě černý, až do konečků vousů, ale nevadilo mu to a nadšeně přijímal ovace. Dokonce i Myšpulín a profesor Mrkonos se nechali strhnout jásotem, mávali divákům a ani si nevyměnili žádnou jedovatou poznámku, zašli dokonce tak daleko, že si při vzájemných gratulacích krátce podali ruku, ale dívali se při tom každý jinam.

Zato profesor Swanson si s Myšpulínem nadšeně a dlouze potřásal pravicí.

„Nemusíte se bát, už to nepouští,“ říkal při tom. „Neutralizoval jsem to.“

„Co je to za barvivo?“ ptal se Myšpulín.

„Ono to vlastně není ani tak barvivo, spíše kvarkové vlnění, které ovlivňuje povrchovou strukturu hmoty, tak aby neodrážela světlo. Každá molekula je pak zdrojem vibrací pro sousední molekulu, chápete, takže se to může šířit prakticky neomezeně. Proto je barva tak krásně jednoduší.“

„A půjde to umýt?“

„Ale jistě, říkal jsem, že už jsem vlnění neutralizoval. Za čas to vyprchá.“

„Chytré,“ poznamenala doktorka Ribavská. „Jen doufám, že se vám to nerozlije někde, kde budu stát já.“

Profesor Swanson se chtěl ohradit, ale Adriana přerušila jejich odbornou diskusi, aby je mohla správně seřadit před kameru; blesky fotoaparátů nebraly konce a publikum tleskalo ve stoje. Bylo to nakonec docela úspěšné dopoledne.